

Stowarzyszenie „Nad Piwonią”

Koczergi, dnia 07. 09. 2012 r.

Koczergi 53 A

21-200 Parczew

KRS 0000394305

Lubelski Urząd Wojewódzki

w Lublinie

Delegatura w Białej Podlaskiej

ul. Brzeska 41

21-500 Biała Podlaska

Podanie

Zarząd Stowarzyszenia „Nad Piwonią” składa wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie zakończonej decyzją ostateczną nr 67/11 Starosty Parczewskiego z dnia 29 marca 2011 r. (znak: AZ.VII.6740.67.2011) zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą DMG Sp. z o. o. pozwolenia na budowę biogazowni o mocy 1,2 MW zlokalizowanej na działce nr ew. 409 i 410 w Koczergach gm. Parczew – dalej organ bud. lub decyzja budowlana. W /w decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa /art. 156 par.1 pkt 2 Kpa/ przez sprzeczne z faktami twierdzenie, „...że załączone do wniosku dokumenty spełniają kryteria określone w art. 35 ust. 1 prawa budowlanego, w tym dotyczące ochrony środowiska określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.”

Wniosek inwestora /projekt/ nie spełnia kryteriów ochrony środowiska zawartych w decyzji Burmistrza tzn. art. 35 ust 1 pkt 1 prawa budowlanego w związku z art 71 ust.1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko /Dz. U. Nr 199 poz. 1227 z póź. zm. -dalej ustawa o oś/.

Uzasadnienie

1. Decyzja Burmistrza stwierdza, że biogazownia będzie realizowana w odległości około 800m od obszarów z zabudową mieszkaniową czyli dla takiego uwarunkowania została wydana. Organ budowlany nie przeprowadza dowodu, całkowicie ignorując to twierdzenie. Wg geoportal.pl te odległości wynoszą:

- do umownej granicy wsi 224m

- do granicy działek zagrodowych 509m
- do budynku mieszkalnego 559m

Brak dowodu w sprawie odległości jest rażącym naruszeniem prawa ponieważ związane jest to z oddziaływaniem inwestycji na obszary zabudowane i mogące być zabudowane w ramach działek zagrodowych. Organ budowlany zaniedbał analizy tej sytuacji.

2. Decyzja Burmistrza stwierdza – w celu ograniczenia emisji odorów należy zastosować szczelne zamknięte komory fermentacyjne – z załącznika do decyzji /raportu/ wynika, iż rozdrobniony substrat będzie trafiał do hydrolizerów /wstępny proces fermentacyjny/ gdzie będzie podgrzewany i poddany odpowietrzaniu /wytworzony do tej pory w kiszonce biogaz wraz z substancjami odorowymi/ ujdzie, przez wymuszony system wentylacyjny, do atmosfery. **Jest to źródło emisji zarówno metanu jak i substancji odorowych. Organ budowlany nie zauważa tego źródła i nie wzywa inwestora do wyjaśnień.**

3. Decyzja Burmistrza – zaprojektować szczelne, zamknięte komory fermentacyjne i zbiorniki na ciec pofermentacyjną w celu ograniczenia emisji odorów - zbiorniki pofermentacyjne są bez dachu lub innej powłoki zapewniającej szczelność; jest to rażące zaniedbanie ponieważ jest to stałe źródło emisji biogazu /w zawartości znajduje się ok. 20% potencjalnego biogazu zawartego w nieprzefermentowanych substancjach stałych i ok. 4% biogazu we frakcji ciekłej/ w którym znajduje się metan i substancje odorowe a które będą stale dyfundowały do atmosfery.

4. Decyzja Burmistrza – realizacja i eksploatacja przedsięwzięcia nie może powodować przekroczeń standardów jakości powietrza i nie może stwarzać uciążliwości odorowych poza granicą terenu inwestora. - i dalej - Miejsca magazynowania surowca i pofermentu należy zaprojektować w takiej odległości od granicy terenu biogazowni, która będzie gwarantowała brak uciążliwości odorowych poza granicami działki. - pomimo tak jednoznacznego wyznaczenia miejsca składowania organ budowlany nie poddaje analizie lokalizację placu substratów i produktu stałego, opiera się tylko na dowodzie załącznika /raport str. 53/, że wszystkie oddziaływania zamkną się w terenie należącym do inwestora. Raport pomija kwestię substancji odorowych poddając analizie tylko substancje powstałe w wyniku spalania biogazu w ko generatorze i pojazdach oraz pył /str.31/. **Skoro decyzja nakazuje wprowadzenie ograniczenia dla odorów to do obowiązku inwestora należy tak zaprojektować i zorganizować technologię, że emisja odorów nie wykroczy poza teren a obowiązkiem organu budowlanego jest sprawdzenie jak inwestor zapewnił to ograniczenie. Podkreślić należy, iż ograniczenie to należy traktować rygorystycznie – żadnych substancji odorowych poza granicę działki. Organ nie może zasłaniać się brakiem normy prawnej w zakresie standardów emisji odorów, nie może pomijać danych empirycznych w zakresie wydzielania i rozchodzenia się zapachów; jeżeli natomiast decyzja organu wymaga normy opartej na prawie to nic nie stało na przeszkodzie aby zobowiązać inwestora do uzupełnienia dowodu w postaci analizy emisji podstawowych składników odoru tj. siarkowodór, amoniak, tioalkohole.**

5. Decyzja Burmistrza w uzasadnieniu podaje potrzebę minimalizowania negatywnego oddziaływania na klimat akustyczny. **W związku z brakiem odniesienia do faktycznej odległości od terenów zabudowanych /pkt 1/ analiza wpływu hałasu na te tereny jest nieprawdziwa.**

Jednocześnie należy zauważyć, że emisja hałasu nie uwzględnia jako źródła, samochodów dowożących substraty i odbierających poferment w zestawieniu z twierdzeniem w decyzji Burmistrza o występowaniu tego źródła podczas budowy i potrzebą ograniczenia pracy w czasie doby i świąt. Organ budowlany nie wezwał inwestora do uszczegółowienia źródeł i emisji hałasu.

Ponad normatywny zasięg hałasu wg załącznika /raportu/ do decyzji Burmistrza wynosi 316m w dzień i 784m w nocy liczony tylko dla kogeneratora i dwu pojazdów.

6. Decyzja Burmistrza – należy podejmować działania mające na celu zminimalizowanie uciążliwości wynikających z nadmiernego pylenia i emisji substancji lotnych – Organ budowlany nie zauważył, iż podane w dowodzie /raport/ ilości pojazdów są zaniżone i ograniczają się do jednoczesnego przebywania na terenie 2 pojazdów i przyjmując za wiarygodne ich tonaż na 40 ton. co powoduje ich znaczne zaniżenie w skali roku. Organ budowlany pominął problem i nie wezwał inwestora do uzupełnienia danych o pojazdy odbierające poferment ich tonaż i możliwość jednoczesnego przebywania oraz pracy: ładowarki, urządzeń wentylacyjnych i klimatyzacyjnych. Emisję należy liczyć dla możliwej maksymalnej ilości pojazdów i innych źródeł.

7. Decyzja Burmistrza – prowadzić racjonalną gospodarkę wodną oraz przestrzegać zasad eksploatacji zakładowego ujęcia wody – brak jednoznacznego określenia dopuszczalności zużycia wody powinno skutkować wezwaniem inwestora do określenia zasady racjonalnej gospodarki wodą. Uwzględniając zawartość wody w substratach oraz wód opadowych i z odzysku po produkcyjnego należałoby wnioskować, iż pobór surowca będzie dotyczył fazy uruchamiania, stanów awaryjnych i celów bytowych. Takiej analizy organ budowlany nie przeprowadził pomimo informacji zawartej w raporcie /str. 29/, że jej zużycie będzie wynosić 25 m³ na dobę a odzysk /str. 50/ wyniesie 70-80%. W rezultacie brak jest danych i ograniczeń dla wody.

8. Decyzja Burmistrza wprowadza inne ograniczenia, które wymagały szczegółowego wyjaśnienia i udokumentowania np.: odsiarczanie biogazu /regeneracja rudy darniowej na otwartym placu/, proces odwodnienia biogazu, składowanie pofermentu stałego.

9. Decyzja Burmistrza – rozwiązania technologiczne winny spełnić standardy stosowane w obiektach związanych z tego typu działalnością w krajach UE - brak powłoki dachowej /pkt 3/ i instalacji do odzysku to jednocześnie marnotrawienie energii a ulatnianie się metanu /efekt cieplarniany 25 razy większy niż dwutlenku węgla/ jest zaprzeczeniem idei odnawialnych źródeł energii. Ponadto: brak ograniczeń w zużyciu czystej wody, niezamknięty proces odsiarczania biogazu, składowanie substratów stałych na otwartym terenie, emisja metanu podczas poboru kiszonki, emisja metanu z hydrolizerów, brak skuberów i biofiltrów na wylotach instalacji wywiewnej, brak zorganizowanego systemu odbioru substratów płynnych wraz z urządzeniami wprowadzającymi do gleby brak pasów zieleni okalających teren – świadczy, że inwestor nie zastosował rozwiązań BAT a organ budowlany tego nie kontrolował.

10. Organ budowlany zatwierdzając projekt a tym samym projekt zagospodarowania działek 409 i 410 naruszył ustalenia miejscowego planu zagospodarowania poprzez niezachowanie odległości biogazowni od masztów elektrowni wiatrowych /par. 11 ust. 5 pkt 5e – planu zagospodarowania/ niezachowaniu odległości inwestycji od drogi co stanowi naruszenie art.34 ust. 1 prawa budowlanego.

11. Pomimo tak istotnego wymogu związania projektu z postanowieniami decyzji Burmistrza /art.35/ oraz obowiązku inwestora dostosowania do specyfiki i charakteru obiektu /art. 34 ust. 2/ organ budowlany nie stwierdził i nie wezwał inwestora /art. 35 ust.3/ do usunięcia nieprawidłowości.

W tak rozumianym stanowisku organu budowlanego ustalenia decyzji Burmistrza pozostały poza ustaleniami projektu budowlanego - co udowodniliśmy /pkt-y 1-10/.

Związanie decyzji budowlanej z decyzją środowiskową jest nierozłączne w całym okresie budowy i eksploatacji. Organ budowlany pomimo, iż może nie dysponować wystarczającą wiedzą z zakresu oddziaływania inwestycji na środowisko może żądać opinii i ekspertyz a także sprecyzowania ustaleń zawartych w decyzji środowiskowej np. poprzez zmianę decyzji na wniosek inwestora. Organ budowlany nie analizował projektu pod kątem zastosowania ustaleń decyzji Burmistrza tylko ograniczył się do stwierdzenia ich zastosowania. Ta sytuacja to nie stosowanie prawa a jego obejście.

Nie jest celem stowarzyszenia ograniczanie działalności inwestorowi. Prawidłowo działająca biogazownia oparta na surowcach odpadowych z produkcji rolnej jest korzystna dla środowiska ale brak szczelności procesu technologicznego już na etapie projektu powoduje nasz sprzeciw. Pomimo ustawowej gwarancji udziału społeczeństwa – od chwili posiadania wiedzy o lokalizacji- i zgłaszanej chęci udziału w postępowaniach organy nie uwzględniają naszego zgłoszenia. Społeczeństwo nie może ponosić skutków ułomnych decyzji organów administracji państwowej.

Dokonując analizy dostępnych materiałów poprzedzających zauważamy błędy popełnione w decyzji i dokumentach ją poprzedzających np. w decyzji Burmistrza, która nie wykazuje charakteru aktu władczego /brak konkretnych odniesień, pomieszczenie wymogów dla etapu budowy i etapu eksploatacji/ a jest dosłownym przepisaniem postanowienia RDOŚ. W sprawie decyzji środowiskowej toczy się postępowanie kasacyjne / na wniosek inwestora/ przed NSA . Złożyliśmy też wniosek o wystąpienie GDOŚ do SKO o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Informujemy, iż Starosta Parczewski postanowieniem z dnia 11. 08. 2011 r.znak: AZ.VII.6740.67.2011MD /zał. nr 1/wznowił z urzędu postępowanie w sprawie decyzji budowlanej. Zarząd Stowarzyszenia „Nad Piwonią” pismem z dnia 27. 03. 2012 r /zał. nr 2/ zwrócił się do Starosty Parczewskiego o dopuszczenie do udziału w postępowaniu. Odpowiedzi na nasze wniosek jak również na pismo ponagląjące nie otrzymaliśmy /zał. nr 3/.

Na podstawie art.156 par. 1 pkt 2 wnosimy o stwierdzenie nieważności w/w decyzji Starosty Parczewskiego udowodnione w pkt-ach 1-10 naszego wystąpienia. Funkcjonowanie w obrocie prawnym decyzji zawierającej rażąco naruszającej prawo nie jest akceptowane przez społeczeństwo, jest sprzeczne z normą państwa prawa. Ponadto stwierdzamy nieprawidłowość w prowadzonym postępowaniu, naruszającym normy art. 7 i art. 77 par.1 oraz art. 80 Kpa. co mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego,

organ administracji publicznej stoi na straży praworządności i podejmuje kroki niezbędne do dokładnego ustalenia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli /art. 7 Kpa/. Organ administracji publicznej jest obowiązany zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy /art. 77 par.1 Kpa/ i dopiero na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona /zasada swobodnej oceny dowodów-art. 80 Kpa./.

Zarząd Stowarzyszenia „Nad Piwonią”

Barbara Bloch

Barbara Bloch.

Zofia Barbara Zakrzewska

Anna Dąbrowska

Załączniki:

1. Postanowienie Starosty Parczewskiego
2. Wniosek do Starosty Parczewskiego
3. Pismo ponagląjące

Otrzymują:

- 1) adresat
- 2) a/a

Do wiadomości:

- 1) Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego
ul, Krucza 38/42; 00-826 Warszawa